



စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပိညာဉ်ပြောသောရေအောက်မြို့ဝတ်

အဘိဓာန်

မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

ဂန္ထီရာဇ္ဇာဇာတ်များ

ဆရာကြီးအဂ္ဂိန္ဒမာ
ကျော်မင်းနိုင်
နန္ဒာမိုးကြယ်
သက်ထက်စန်း
မောင်သွေးရင့်
ဟိန်းထက်ဇော်
စနုတ်ဟိန်းဇော်
လွင်ကျော်ဦး
မင်းကံသာ
မြဘုန်းထက်



THE FINIS A W

အရူးမြမောင်

(၁)

အမှတ်မထင်

တစ်ချိန်တစ်ခါက မိုးကုတ်မြို့နယ်တွင် လူထူးလူးဆန်းတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည် ၊ ထို သူကား အရူးမြမောင်ပင် ဖြစ်၏။

အရူးမြအောင်၏ ဘဝကား ဆန်းကြယ်လှသည် ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် လည်း ဖြစ်နေသည် ။ လူ တစ်ထောင်တွင် သူ့လိုလူရှိနိုင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုရ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မြမောင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါသမယက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှာ ဆွမ်းတောင်းဖြင့် ပင့်ဖိတ်ထားသောအိမ်တကာသို့ လှည့်လည်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွက် ဆွမ်းခံထွက်ခဲ့ရသည် ။ ယင်းသို့ ဆွမ်းတောင်းဖြင့် ဆွမ်းခံထွက်ခဲ့ရသည့်အလုပ်မှာ မြမောင်၏ နေ့စဉ်မွန်းမတည့်ခင် လုပ် ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့၏။

တစ်နေ့သ၌ မြမောင်သည် ဆွမ်းတောင်းထမ်းကာ ဆွမ်းခံထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ ဆွမ်းခံထွက် ခဲ့သောလမ်းနံဘေးတွင် ကားရေကန်ကြီးများ ရှိနေသည် ။ မြမောင်သည် လမ်းလျှောက်သွားလေလျှင် မျက်စိနှင့်နားကို အလကားမထား။ အမြဲတမ်းသတိရှိရှိဖြင့် သွားလာတတ်၏။

မြမောင်သည် လမ်းသွားလေလျှင် လမ်းပေါ်၌ ရှိရှိလေသမျှသော ပစ္စည်းအတိုအစလေးက အစ အမြဲတမ်း သတိရှိရှိဖြင့် ကြည့်ရှုရှာဖွေကာ လှုပ်ရှားသွားလာတတ်သည်။ သူလမ်းလျှောက်သွား လာနေသော လမ်းပေါ်၌ သာမက အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မျက်လုံးဝှေ့ယမ်းကြည့်ကာ သွားလာတတ်သည်။ မျက်စိ၌ သာ သတိရှိသည် မဟုတ်။ နားကိုလည်း အမြဲတမ်း စွင့်ထားတတ်၏။

မြမောင်သည် မိုးကုတ်မှာ မွေး၍ မိုးကုတ်မှာ ကြီးပြင်းသူ ဖြစ်၏။ မိုးကုတ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းခြင်းရာများကို ကြားဖူးနားဝရှိထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မည်သည့်အချိန်အခါက မည်သူ မည်ဝါသည် လမ်းပေါ်မှ အဖိုးတန်ကျောက်တစ်လုံးကိုကောက်ယူရရှိခဲ့ရာ ပြန်လည်ရောင်းချလိုက်၍ ငွေမည်ရွှေမည်မျှရရှိခဲ့ဖူးသည် တို့ ကို ကြားဖူးထားသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် မြမောင်သည် သူ လျှောက်သွားသောလမ်းပေါ်၌ မြင်တွေ့လေသမျှသော ပစ္စည်းများကို အထူးဂရုပြု၍ သွားလာတတ် ၏။

မြမောင်သည် ဆွမ်းတောင်းဖြင့် ဆွမ်းခံရာမှ အပြန်တွင် ရေကန်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းပေါင်ကို အမှတ်မထင်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ရေကန်ကြီး၏ ကမ်းနံဘေးရေစပ်စပ်နေရာတွင် ထန်းသီးလုံးအ ဂ္ဌယ်ခန့်ရှိသော ကျောက်နီကြီးတစ်လုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောက်နီလုံးကြီး၏ အရောင်အ ဆင်းမှာ နေရောင်အောက်တွင် တဝင်းဝင်း တလက်လက်ဖြစ်နေသည် ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မြမောင် ကား လူအ လူနမဟုတ်။ လူပါးလူနပ်ဖြစ်သည်။ မိုးကုတ်မှာ မွေးပြီး မိုးကုတ်မှာ ကြီးပြင်းသူဖြစ်၍ ကျောက်နီလုံးကြီးကိုမြင်တွေ့လိုက်မိသည် နှင့် ပတ္တမြားကျောက်မှန်း အတပ်သိရှိလိုက်၏။

မြမောင်သည် အလွန်အလွန်ကို ဝမ်းသာသွားသည်။ သူတစ်သက်နှု

င့်တစ်ကိုယ်တွင် ငွေကြေး

အရ အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော လက်ညှိုးအရွယ်၊ လက်မရွယ် ပတ္တမြားကျောက်လုံးများကို မြင် တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ သို့သော် ဤရွှေဤမျှ ကြီးမားသော ပတ္တမြားကျောက်လုံးမျိုးကြီးကို တစ်ကြိမ်တစ် ခါမျှ မမြင် တွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

မြမောင်သည် ကန်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ကျောက်နီလုံးကြီးရှိရာ နေရာကား ခူးဆစ်သာ သာရေအနက်နေရာတွင် ရှိနေသည်။ ကန်ရေ ထဲတွင် ရှိသော ကျောက်နီလုံးကြီးကို ရေထဲမှ ကောက်ယူ ဆယ်လိုက်သ ည်။ ကျောက်နီလုံးကြီးကား မြမောင်၏ ညာဘက်လက်ထဲဝယ် မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်၍ ပါရှိ လာ၏။

မြမောင်သည် သူ့ညာဘက်လက်ထဲတွင် ကျောက်နီလုံးကြီးကို မမှတ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်၍ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး ...

“ကမ္ဘာမှာ မြမောင်ထက်ချမ်းသာသူ ရှိသေးရဲ့ လား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြမောင်အချမ်းသာဆုံးပဲ ဟေ့...”

ဟူ၍ ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ပင် သူ့ညာလက်ထဲက ကျောက်နီလုံးကြီးသည် မျက်လှည့်ပြလိုက်ဘိအ လား လက်ချောင်းကြားထဲက ကန်ရေထဲသို့ ပြန် ကျသွားတော့သည်။ ကန်ရေထဲသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ ကျောက်နီလုံးကြီးကား မရှိတော့၊ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတော့၏။

ယင်းအချိန်သမယမှ စ၍ မြမောင်သည် စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ရူးသွပ် သွားတော့သည်။ မြမောင် သည် ထိုအချိန်ကတည်းက မြင်တွေ့သော လူတိုင်းအား ...

“ငါ့ပတ္တမြား .. ငါ့ကိုပြန်ပေး ...”

ဟူ၍ သာ တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေတော့သည်။ မြမောင်ကို မြင်
တွေ့သူများ ထဲတွင် သနားကြ သူများ လည်း ရှိသည်။ အချို့ကလည်း
မြမောင်ကို ...

“ဟဲ့ ... ဥစ္စာရူး ...ဝေးဝေးသွားနေစမ်း”

ဟူ၍ အော်ထုတ်ကြသူများ လည်း ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြမောင်ကား မိုးကုတ်တစ်မြို့လုံးတွင် တစ်လမ်းဝ
င်တစ်လမ်းထွက် သွား လာနေတော့၏။

(၂)

နတ်ထွင်းသောခံတွင်း

“ငါ့ပတ္တမြား .. ငါ့ကိုပြန်ပေး”

ဟူ၍ မြမောင်သည် သူနှင့်သိကျွမ်းခင်မင်ဖူးသောအိမ်များ သို့ သွား
ရောက်၍ သူ့ပတ္တမြားကို တတွတ်တွတ်နှင့် တောင်းရမ်းနေတော့၏။

သူသွား၍ တောင်းရမ်းသော အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက

“မြမောင်ရယ် .. နင့်ပတ္တမြားကို ငါတို့ လည်း မယူရပါဘူး။ ငါတို့ မှ
ပတ္တမြားလည်း မရှိပါ ဘူး။ နင်လည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ငါတို့ ဟာ ကျော
က်တွင်းတူးမှ စားရတဲ့ သူတွေပါ”

ဟူ၍ ပြန်လည်ပြောပြ၏။

ယင်းသို့ ပြောပြသည် ကို မြမောင်က စိတ်ကောင်းဝင်နေ၍ လောမ

သိ။ သေသေချာချာပင် နား စွင့်ပြီး ထောင်နေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက မြမောင်ကိုကြည့်၍ သနားစိတ်ဝင်သွားကာ ...

“မြမောင် ... နင် ထမင်းစားသွားပါလား၊ ငါတို့ နင့်ကို ထမင်းကျွေးမယ် ...”

ဟူ၍ ပြောသောအခါ မြမောင်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ မြမောင်နှင့် လူကောင်းဘဝတုန်းက သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သော အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက စေတနာမေတ္တာ၊ သဒ္ဓါတရားစိတ် အပြည့်အဝထားကာ မြမောင်အား ကြက်သားဟင်းဖြင့် ထမင်းကျွေး၏။

မြမောင်ကား မိုးကုတ်တစ်မြို့လုံး တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် သွားလာလှုပ်ရှားနေ၍ ဗိုက် ဆာဆာဖြင့် ထမင်းကိုအားပါးတရ သုံးပန်းကန်စားသောက်သည် ။ စေတနာသဒ္ဓါထက်သန်၍ ကျွေး မွေးသော အိမ်ရှင်ကလည်း မြမောင် ဤသို့ စားသောက်သည် ကို အားရဝမ်းသာဖြစ်နေမိ၏။

ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်အကျိုးပေးသည် ဟု ဆိုရပေမည်ထင်၏။ မြမောင်ကို ကြက်သားဟင်း နှင့် ထမင်းကျွေးပြီး ဒါနပြုခဲ့သောအိမ်ရှင်သည် များ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတောအတွင်း၌ သူတို့ ပိုင် သော ကျောက်တွင်းမှ အဖိုးတန်သော ပတ္တမြားအလုံးကြီးတစ်လုံးတူးဖော်ရရှိ၍ ကျောက်အောင်ခွဲ တော့၏။

အရူးမြမောင်ကို ထမင်းကျွေးသဖြင့် ကျောက်အောင်သည် ဆိုသောသတင်းစကားသည် မိုးကုတ်တစ်မြို့လုံး ပြန့်သွားတော့သည် ။ ဤသတင်းစကားကို ယုံသူလည်း ရှိသည် ။ မယုံသူလည်း ရှိ သည် ။ ယုံသောသူတစ်ယောက်က အရူးမြမောင်ကို အိမ်တွင် ဖိတ်ခေါ်ကာ

ဟင်းကောင်းများ ဖြင့် ထမင်းကျွေးပြီး ဒါနပြုသည်။ ။ အရူးမြမောင်ကား သူ့ညဉ်အတိုင်း ထမင်းသုံးပန်းကန်ကို ပလုတ်ပ လောင်းဖြင့် အားရပါးရ စားသောက်၏။

ထိုသို့ အရူးမြမောင်အား ထမင်းဒါနပြုပြီး များ မကြာခင်မှာ ပင် လက်ဝယ်ရှိသော အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများအားလုံး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။ ယင်းအချိန်မှ စပြီး ယုံ ကြည်သူနှင့် မယုံကြည်သူများက အရူးမြမောင်အား ဟင်းကောင်းကောင်း ဖြင့် ထမင်းကျွေးပြီး ဒါနပြုကြည့်လျှင် ကျောက်အောင်သူများ ၊ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ လက်ဝယ်ရှိသူ အရောင်းအဝယ်တကယ်ဖြစ်၍ အရူးမြမောင်ဆိုလျှင် ဟိုလူက ကျွေးချင် သည် လူက ကျွေးချင်နှင့် ဖြစ်နေတော့၏။

အရူးမြမောင်ကလည်း ပါးသည်။ ။ လူတကာက အိမ်သို့ဖိတ်၍ ထမင်းကျွေးဒါနပြုတိုင်း လိုက် ၍ မစားသောက်ပါ။ သူ စားသောက်လိုသော အိမ်ကိုသာလိုက်လံပြီး ထမင်းစားသောက်လေ့ရှိကြ သည်။ ။ သို့အတွက်ကြောင့် အရူးမြမောင်ကို “လူထွင်းတဲ့ ခံတွင်း မဟုတ်ဘူး ၊ နတ်ထွင်းတဲ့ ခံတွင်း” ဟူ ၍ ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

(၃)

အရူးပါးမြမောင်

အရူးမြမောင်အကြောင်းကို သေသေချာချာလေ့လာစုံစမ်း၍ သိထားသော မိုးကုတ်မြို့ရှိ ကျောက်သူဌေးတစ်ဦးက အရူးမြမောင်အား နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဝယ်ပေးပြီး ထိုတိုက်တွင် နေစေ သည်။ ။ အရူးမြမောင်

ကလည်း ထိုတိုက်ပေါ်တွင် နေထိုင်၏။

အရူးမြမောင်အတွက် ထမင်းကိုမူ နေ့ညမပြတ် ထိုကျောက်သူဌေးက ပို့ပေးသည် ။ အရူးမြ မောင်ကလည်း ထိုကျောက်သူဌေးပေးပို့သော ထမင်းကို မှန်မှန်စားသည် ။ ယင်းသို့ ကျောက်သူဌေး ပေးပို့ဒါနပြုသော ထမင်းကို အရူးမြမောင်မှန်မှန်စားသဖြင့် မည်သို့သောအကျိုးအမြတ်များ ကျောက် သူဌေးက ရရှိသည် ကို မည်သူမျှမသိရှိပါ။

မြမောင်ကား လူရူးလော လူထူးလော မည်ကဲ့သို့ မှတ်ချက်ချရမည် ကိုမသိသော်လည်း အရူး မြမောင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသောအခါ ထိုကျောက်သူဌေးကပင် အရူးမြမောင်အား ဂူသွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်ထားသည် ဟူ၍ သိရှိရ၏။

အစဉ်ထာဝရ ဂါရဝတရားဖြင့်

ဆရာကြီးအရိန္ဒမာ

*